

Als je maar herkent op deze dag ja, jij!- wat tot vrede is!

(Lucas 19: 41, Naardense Vertaling)

Ook in deze appgroep ging het gisteren over de intocht van Jezus. Ik zoom nu in op de weergave van Lucas. Als enige van de evangelisten vertelt hij dat Jezus weent. Als kind had ik daar een duidelijk beeld bij. Dat was natuurlijk een ingetogen en stil wenen. Dat is nu niet veel anders. Tegen beter weten in schermde ik hem blijkbaar af tegen het menselijke, al te menselijke.

In het Griekse woordenboek ontdekte ik dat voor “wenen” een zeer krachtig woord staat, een soort “uitschreeuwen” . We zullen allen wel eens de ervaring hebben opgedaan dat we overvallen werden door een grote huilbui. Ook als er iemand is die je wil troosten, ben je ontredder. Misschien moet ik het preciezer zeggen: juist omdat er iemand is die je wil troosten, kun je ontredder zijn. De zingende en palmtakken zwaaiende menigte is voor hen geen troost. Zij zien niet Jezus, zij zien zich zelf met hun onvervulde verlangens die nu eindelijk vervuld zullen worden door deze Redder. Zij zien niet de tekenen rondom Jezus die dit beeld weerspreken. De aanstaande Koning op een ezelsveulen. Als ik een veulen zie word ik altijd een beetje week van binnen. En als het met die ranke beentjes naar me toe komt en zich laat strelen, zet ik mijn wandeling anders voort dan daarvoor. Met het over het hoofd zien van dat veulentje, wordt ook Jezus zelf over het hoofd gezien. Het kan niet waar zijn dat een Koning van betekenis zich tot zo iets verlaagt. Liever geen Koning, dan een sjofele Koning.

Met Jeruzalem voor ogen, met deze mensen, met ons soort mensen breekt Jezus. Brekend en wenend noemt hij ons bij wijze van spreken bij onze naam. De belichaming van onze vrede staat in levende lijve vlak voor ons. Lees een paar keer voor u zelf vers 41. Voeg uw eigen naam in. U zet uw wandeling vandaag anders voort.

Wek mijn zachtheid weer

Geef mij terug de ogen van een kind

Dat ik zie wat is

En mij toevertrouw

En het licht niet haat

Tekst van Huub Oosterhuis, geschreven op de muur naast de kapel in het Radboud Ziekenhuis